

са гледа, а дръго ли са върши? изкѣстно. О голѣмо нещастіе Исусово! Правда има да дѣла: „прискѣрѣна ѣсть дѣла моя до смѣрти.“ Таквось едно нѣщо са сдѣлюва въз деня на великій Петъкъ, когато става възпоминаніето на сватѣты, и страшныты страсти на Спасителя. Множество много, изнасаніето на кръстоветы, и на сватѣты плащаницы държи отъ єдина до дръгіа край на града, събраніе безброино отъ свѣщенны, и мѣране, отъ гражданы малы, и голѣмы, които предшествѣватъ, и послѣдѣватъ свѣщенната молба; отъ сѣкомъ възрасть, и на сѣкое мѣсто са стрѣдѣватъ челоуѣци, които са стичатъ на зрѣлицето; надничатъ отъ прозорциты мжжіе, и жены, момци, и момчета, и старци, за да видатъ почитаеміа обрѣдъ. Голѣмо свѣтолитіе отъ свѣтилицы, и свѣщы свѣти като день въз тъмнината на ноцъ-та, и това сичко показва єдно жарко, и изрѣдно благоговѣніе. Който види и оноа, което става внѣтрѣ въз черквыты, въз по кръстопѣтищата, по пѣтищата, ще помысли, че сичкіатъ градъ подобенъ на Ниневіа, когато направи всенародното оноа покааніе за да ѹмилостиви Бога, въз болѣзнь, сѣкрѣшеніе, ѹмиленіе, и че, ако и въз дръгыты дни презъ годината смы были грѣшници, въз Великій Петъкъ ныи наистина смы покаани. Нъ при сичко това дръго є на гледъ, а дръго са върши; онды голѣмо представленіе не є дръго, освенъ єдна позорищна притворность. Отъ многочисленното оноа множество, което са стича, за да празндѣва страститы Хрїстовы, нѣкои никакъ не сж са покаали. Тѣ гледатъ Хрїста на кръста, нъ они не са є отдѣлилъ още отъ бѣдницата: тойзи не є отдалъ още чюждото нѣщо; тойзи дръгіатъ не є простилъ още неприѣтелъ си, не є оставилъ още лошіа си накыкъ, и нѣма на ѹма си да исправи живота си. Дръгы сж са покаали, нъ за време; тѣ сж са покаали за дѣто сж сжгрѣшили, нъ подиръ малко тѣ ще са раскажатъ за дѣто сж са покаали. Дръгы пакъ иматъ на ѹма си да са исповѣдатъ, нъ тѣ мыслатъ още цомъ възкрѣсне Хрїтосъ, да го распнѣтъ вторый пѣтъ. „Вторѣе распинающе Сѣна Бѣжіа севѣ, ѹбличающе.“ Евр. 6. Както говори блаженный Павелъ. О Боже! И Хрїстіанети почитатъ Хрїста въз страданіята мѣ само сж ѹстныты си, а пакъ сѣрдцето имъ є много далечъ. Тѣи са оплакѣваше Богъ чрезъ ѹстата на Пророка Исаіа, Гл. 29. и самъ си Хрїтосъ въз скащенното Євангеліе: „Лице мѣри! Дѣбрѣ пророчествова ѹ вѣсѣз Исаіа, глаго-